

slovo PRAVDY

02
2022

Číslo: 02 2022
Ročník: XXI
Vydavateľ: Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

**Zodpovedný
redaktor:** Ján Rybár

Webová stránka: www.slovopravdy.com
E-mail: redakcia@slovopravdy.com

Adresa redakcie: Janka Kráľa 4
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Ján Šerfel
Hviezdoslavova 77/19
05935 Batizovce
Slovenská Republika

Tlačí:

OBSAH

2

KRISTOVA OSOBA

[27] Jeho nespochybniteľná smrť [4]

4

POSILNENÝ V PÁNOVI

5

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

[2] Dary

7

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

[2] Čo je pravda? (2)

10

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNĚJÚ

[10] Boh je dobrý

12

ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[3] Súdna stolica Kristova

15

ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[4] Izrael - Aká je úloha tohto národa počas tisícročnej vlády Krista?

19

AKVILA A PRISCILLA

23

POŽEHNANÝ

[2] Rebekine požehnanie

25

EVANJELIUM: POZNANIE NEPOZNANÉHO

26

POTEŠENIE PRE VERIACICH

V MENIACOM SA SVETE

28

MODLITBA HRIEŠNIKA

„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“

Efežanom 1:13

Časopis vychádza každé tri mesiace a zasielame ho každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

KRISTOVA OSOBA

[27]

Jeho nespochybniteľná smrť [4]

David McAllister, Donegal, Írsko

DOBROVOLNÁ SMRŤ

Ked' hovoríme, že smrť Pána Ježiša bola dobrovoľná, nemyslíme tým, že sa rozhodol zomrieť len podľa Svojej vôle. Práve naopak. Písmo jasne hovorí, že to bola Otcova vôľa, že má zomrieť. A On dokonale poslušný Otcovej vôli, Sám v nej našiel potešenie. Jedno miesto, ktoré o tom hovorí je Žid. 10:6,7, kde sa cituje Žalm 40:7-9: „Bitnej obeti a posvätného daru oltárneho si nechcel; uši si mi otvoril. Zápalnej obeti a obeti za hriech si nežiadal. Vtedy som povedal: Hľa, idem, ako je o mne napísané v knihách. Činiť tvoju vôľu, môj Bože, si želim, a tvoj zákon je v mojich vnútornostiach.“ Pán Ježiš tiež povedal: „Mojím pokrmom je to, aby som činil vôľu toho, ktorý ma poslal, a dokončil jeho dielo.“ (Jána 4:34).

Keď hovoríme, že Jeho smrť bola dobrovoľná, je to v kontraste so smrťou všetkých ostatných ľudí, pre ktorých je smrť nevyhnutná. „Preto ako skrze jedného človeka vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť, a tak prešla smrť na všetkých ľudí, pretože

všetci zhrešili“ (Rim. 5:12). My všetci nemáme na výber - nemôžeme sa smrti vyhnúť - nakoniec dostihne každého. Dokonca ani človek, ktorý si sám vezme život, nezomiera dobrovoľne - iba si privodil smrť skôr.

To ale nebol prípad Pána Ježiša Krista. On je bez hriechu, smrť nemala na Neho žiaden nárok. Ak by to bola Božia vôľa, mohol prísť na tento svet a žiť tu tisícky rokov a procesy, ktoré naše telá neúprosne smerujú k smrti, by pri Ňom neboli. A hoci by sa Ho Jeho nepriatelia snažili zabiť a nebol to Boží cieľ, nemohli by tak urobiť.

Povedzme si ešte viac o dobrovoľnej podstate Jeho smrti, ako len citovanie niekoľkých veršov z Písma. Dobrovoľný charakter Jeho smrti vidíme v jej ohlásení.

Ohlásenie

Státočia pred Jeho príchodom prorok Izaiáš napísal: „vedený bol ako baránok na zabitie a zanemal ako ovca, ktorá zanemie pred tými, ktorí ju strihajú, a neotvoril svojich úst“ (Iza. 53:7). V Skut. 8:32 je vysvetlené, že to bolo proroctvo o ponížení, ktoré

Pán Ježiš podstúpi, keď pôjde na smrť. On Sám povedal: „... ja kladiem svoju dušu, aby som ju zase vzal Nikto jej neberie odo mňa, ale ja ju kladiem sám od seba. Mám právo ju položiť a mám právo ju zase vziať. To prikázanie som dostal od svojho Otca.“ (Jána 10:17,18). Hovorí, že práve smrť bola tým dôvodom, prečo prišiel na zem: „Lebo veď ani Syn človeka neprišiel nato, aby mu slúžili, ale aby slúžil a dal svoju dušu jako výkupné za mnohých.“ (Mar. 10:45).

Rozhovor

Na vrchu premenenia Pán Ježiš, Mojžiš a Eliáš „hovorili o jeho smrti, ktorú mal podstúpiť v Jeruzaleme.“ (Luk. 9:31). Jeho smrť alebo odchod nebol nehodou alebo nepredvídanou udalosťou, ale niečim, čo prišiel „dokonať“.

**PRÁVE SMRŤ BOLA TÝM DÔVODOM,
PREČO PRIŠIEL NA ZEM.**

Určený čas

Záznamy v evanjeliách ukazujú, že bol presne určený čas, kedy mal Pán Ježiš zomrieť. V evanjeliu Jána si viackrát čítame, že Jeho „hodina ešte neprišla“. Napríklad: „Vtedy ho hľadali jať, ale nikto nepoložil na neho ruky, lebo ešte nebola prišla jeho hodina.“ (Jána 7:30).

Presnosť Božieho plánu Kristovej smrti môžeme vidieť aj pri skúmaní časovej osi opísanej v knihe Daniel 9:24-27, kde je, ako píše Rober Anderson vo svojej knihe Príchod Kráľa, určený presne týždeň Kristovej smrti stovky rokov predtým, než sa

tak stalo. Neboli by si tí bezbožní ľudia, ktorí Ho zabili, vybrali presne ten týždeň, aby vedome naplnili Božie proroctvo o Mesiášovi.

Skutky

Boli ľudia, ktorí chceli Pána Ježiša zabiť, ale ich snahy boli márne. Predtým ako prišiel Jeho čas, si čítame o tých, ktorí sa o to snažili, ale neúspešne (napríklad na vrchu v Nazarete, Luk. 4:28-30). Boli aj takí, ktorí prišli neskôr a chceli Mu vziať život - vojaci, ktorí mu chceli zlomiť kosti a urýchliť Jeho smrť, ale zistili, že už bol mŕtvy (Jána 19:33).

Jeho samotný akt na kríži svedčí o dobrovoľnosti Jeho smrti: „A keď vzal Ježiš ocot, povedal: Dokonané je! A skloniac hlavu vydal ducha“ (Jána 19:30). Nedialo sa to postupne, ale v presný moment dobrovoľne vydal svojho ducha.

Hoci Jeho smrť bola dobrovoľná a človek Ho nemohol zabiť, ak by to Boh nedovolil, nijako to neospravedľuje tých, ktorí boli zapojení do zorganizovania a vykonania Jeho smrti, ani to tento ich zločin nijako nezlahčuje. Na Letnice povedal Peter zástupu: „toho určenou radou a predzvedením Božím vydaného ste vzali a rukou bezbožných pripáli na kríž a zavraždili,“ (Skut. 2:23). Vo v. 15 nasledujúcej kapitoly ich obviňuje, že „zabili Knieža života“. Apoštol Pavel zasa píše, že „aj Pána Ježiša zabili“ (1. Tes. 2:15). Sú vinní v celom rozsahu, ako keby to urobili bez Božieho dovolenia.

Sme vďační, že Pán Ježiš, ten Požehnaný, išiel dobrovoľne na kríž a zomrel za nás.

Posilnený v Pánovi

David Petterson

Môže to byť ešte horšie? Ako často sme sa už opýtali túto otázku! A nepochybne, niekedy môže byť odpoveďou „áno“, ako to bolo aj pre Dávida, keď plakal so svojimi mužmi v Ciklugu, alebo v tom, čo z neho ostalo. Po vyčerpávajúcej 100-kilometrovej ceste z Aféku Dávid konečne prišiel na miesto kde žil a zistil, že už nie je obývatel'né. Amalechiti vtrhli do mesta, ukoristili ich majetok, uniesli ich rodiny a všetko spálili. A bolo to ešte horšie. Jeho muži namiesto toho, aby sa zomkli vo svojom smútku, obrátili sa proti Dávidovi a chceli ho kameňovať.

Dávidova odpoveď je chvályhodná, aj poučná. „Ale Dávid sa posilnil v Hospodinovi, svojom Bohu.“ (1. Sam. 30:6). Ako to urobil a ako to môžeme urobiť aj my dnes v okolnostiach, keď sa nám zdá, že život už nemôže byť horší?

Ako prvé si všimnime, že Dávid pamätal na svoj vzťah s Bohom. Nielenže sa posilnil v Pánovi, ale v Pánovi, svojom Bohu. Pisateľ Maclaren si všimol: „Na svete mal iba jediné vlastníctvo, ktoré mohol v tej chvíli nazvať svojim. Všetko ostatné bolo preč, jeho majetok odniesli nepriatelia, jeho dom bol iba tlejúca pahreba. Ale Amalechiti mu nevzali Hospodina. Hoci už nemohol povedať: Môj dom, moje mesto. Mohol povedať len: Môj Boh.“ A to môžeme urobiť aj my. Bez ohľadu na to, čo alebo koho sme stratili, Jeho nemôžeme stratiť. Keď potrebujeme povzbudenie, je to On, kde musíme

začať. („Boh potešenia“ Rim. 15:5).

Po druhé, Dávid iste premýšľal o Božích zaslúbeniach. To sa stalo už predtým, hoci sa to týkalo niekoho iného. Jonatán „posilnil jeho ruku v Bohu“ (1. Sam. 23:16), keď utekal pred Saulom. Pripomenul Dávidovi Božie zaslúbenie - „ty budeš kralovať nad Izraelom“ (v. 17). A stal sa kráľom. Možno Dávid premýšľal nad iným obsahom, kde nachádzal potešenie v Božích zaslúbeniach. Tieto nezmeniteľné zaslúbenia mu dávali silu a dávajú ju aj nám, aby sme mohli pokračovať aj vtedy, ak sa nám zdá, že to už ani nemôže byť horšie. Napokon, veriť mnohým Božím zaslúbeniam, že príde svet, kde bude všetko v poriadku, nám pomáha pevne stáť, keď sa všetko vôkol nás rúca.

A ako posledné, Dávid využil možnosť prísť k Bohu. Vo veršoch, ktoré nasledujú ďalej (1. Sam. 30:7-8), hľadal Dávid vedenie skrze kňaza Abiatára a efod. A nebol sklamaný. Dostal ďalší prísľub, ktorý sa mal naplniť a „A Dávid vytrhol všetko, čo boli vzali, Amalech,“ (v. 18). My máme väčšieho Kňaza, ako bol Abiatár. Pán Ježiš, náš Veľ'kňaz, nám umožnil mať smelý prístup pred trón milosti, kde nebude nikto sklamaný. Máme k dispozícii „milosť na pomoc v pravý čas.“ (Žid. 4:16). Možno by sme radšej dostali odpovede, keď prichádzame do Božej prítomnosti, ale je to milosť, ktorá nás udržiava, keď potrebujeme posilnenie.

Keď sa ti zdá, že okolnosti v živote už nemôžu byť horšie, nájdi posilnenie v Pánovi, pripomeň si, že On je tvoj Boh, že Jeho zaslúbenia sú isté a že máš k Nemu prístup. On je osobný, dôveryhodný a vždy na dosah.

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

[2] Dary

David Petterson

Pán Boh, ktorý dal Svoje Slovo, Svojho jediného Syna, ktorý nám dal náš fyzický život a dáva nám každý dych, ktorý dýchame (Dan. 5:23), je Boh, ktorý dáva. A veriacim v tejto dobe milosti daroval ešte niečo viac.

DAR VEČNÉHO ŽIVOTA

Pán Boh zaslúbil večný život tým, ktorí veria v Jeho Syna, Krista Ježiša. Asi najznámejším veršom, ktorý o tomto zaslúbení hovorí je Jána 3:16: „Lebo tak miloval Bôh svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život“. Ak večný život trvá skutočne navždy, ako by mohol skončiť, keď sme ho už dostali? Božie Slovo hovorí, že večný život sa prijíma vo chvíli uverenia v Pána Ježiša. Niektorí argumentujú, že použitý prítomný čas v slovese „veriť“ v Jána 3:16 (a tiež 3:15, 18 a 5:24) hovorí o neustálom, neprerušenom deji. Inými slovami, človek musí stále veriť v Krista, aby stále mal večný život. Z toho potom vychádza tvrdenie, že ak niekto prestane veriť, stratil večný život.

Po prvé, ak by sa to mohlo stať, potom by sa nemohlo o tom hovoriť ako o večnom živote. Po druhé, sú aj verše, ktoré hovoria o podobnom zaslúbení a v ktorých je sloveso „veriť“ použité v slovesnom tvare, ktorý vyjadruje minulé dej (ako časový bod). Pavel a Sílus povedali ustráchanému strážcovi: „Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený ty aj tvoj dom.“ (Skut. 16:31). Nepovedali mu, že má pokračovať veriť (prítomný čas) v Krista, aby si udržal svoje spasenie. Použitie rovnakého slovesného tvaru ako príkaz je aj v Marka 16:16-17. Pán Ježiš zaslúbil, že tých ktorí uverili, budú sprevádzať znamenia, nie tých ktorí budú pokračovať veriť. Ďalšie miesta, kde nájdeme tento slovesný tvar sú Ján 8:24, Rim. 10:9, Gal. 2:16, Žid. 4:3 a 1. Jána 5:10. Po tretie, ide o prílišné zjednodušenie použitého prítomného času Jána 3:16. Takýto slovesný tvar môže vyjadrovať pokračujúci, neprerušovaný dej, ale nielen to. Ako príklad môžeme použiť bežnú vetu. Ak poviem: „Pracujem na farme.“ Hovorí tento prítomný čas slovesa o tom, že pracujem na farme 24 hodín denne? Samozrejme nie. Môžem byť práve aj na dovolenke

mimo krajinu a stále použiť sloveso v prítomnom čase. Dôvodom, prečo pisatelia Nového Zákona uprednosť sloveso „veriť“ v prítomnom čas (v gréčtine „pisteuo“) je, že je bežnou praxou veriaceho človeka zjavovať živú, aktívnu, pretrvávajúcu vieru (v gréčtine „pistis“).

DAR OTCA SYNOVI

Pán Ježiš často spomínal tých, ktorých mu dal Otec. V niektorých prípadoch hovorí o 12-tich učeníkoch (Jána 17:11-12, 18:9), v iných o veriacich všeobecne (Jána 6:37, 39, 10:29, 17:2). Množstvo veriacich, ktorých dostal Syn ako dar od Otca, musí byť ohromné. Keď vezmeme do úvahy dvetisícročnú históriu, zahŕňa to obrovské číslo tých, ktorých dostal ako dar. Písmo hovorí iba o jednom z celého toho množstva, ktorý je stratený. Pán Ježiš v Jána 17:12 povedal: „ktorých si mi dal, a strážiac zachránil, a nikto z nich nezahynul, iba ten syn zatratenia, aby sa naplnilo Písmo“. Tou jedinou osobou, ktorá bola kedy stratená, je Judáš a to preto, že to bolo predpovedané. Tvrdenie, že ak sa to stalo Judášovi, môže sa to stať aj niekomu ďalšiemu, je zachádzanie nad to, čo hovorí Písmo. Navyše, svojimi skutkami Judáš ukázal, že od začiatku nebol zmenený. Aké je to úžasné vedieť, že sme darom Božím pre Syna a že On nás zachová!

DAR SVÄTÉHO DUCHA

Pred Kristovou smrťou, vzkriesením a vystúpením do neba mal Svätý Duch s Božím ľudom iba dočasný vzťah. Kniha Sudcov popisuje, že na jednotlivcov „prišiel... Duch

Hospodinov,“ (Sud. 3:10, 6:34, 11:29, 14:19). Duch Svätý prebýval v kráľovi Saulovi, ale odišiel od neho (1. Sam. 16:14). Toho sa obával kráľ Dávid, keď zhrešil s Batšebou, že od neho odíde Duch Hospodinov (Žalm 51:13). Ale odo dňa Letníc v Skutkoch 2 prebýva Svätý Duch vo veriacich stále.

Z tých mnoho novozákonných veršoch o dare Svätého Ducha spomeňme Skut. 5:32, 11:17, 15:8, Rim. 5:5, 1. Tes. 4:8, 1. Jána 3:24, 4:13. Obzvlášť užitočné je zaslúbenie Pána Ježiša v Jána 14:16-17: „a ja požiadam Otca, a dá vám iného Tešiteľa, aby bol s vami na veky, toho Ducha pravdy“. Kristus bol s nimi iba chvíľu, ale zaslúbil im, že Svätý Duch, ktorý príde, bude s nimi navždy. Tento vzácny dar sa nedá vrátiť.

DARY SVÄTÉHO DUCHA

Okrem daru samotného Svätého Ducha, ktorý sa prijíma pri obrátení, je novozákonný veriaci obdarený aj darmi Svätého Ducha (duchovnými darmi), ako sa o tom píše v Rim. 12:6, 1. Kor. 12:7, Efež. 4:7 a 1. Pet. 4:10. Niektoré z nich sú vyučovanie, zvestovanie evanjelia, služba, dávanie, preukazovanie milosti a povzbudzovanie. Musíme teda položiť otázku: „Ak by veriaci mohol stratiť dar spasenia, neprišiel by potom aj o Ducha Svätého a duchovné dary?“ Niektorí tvrdia, že človek môže opäť činiť pokánie a opäť získať večný život. Či tá kajúca osoba dostane opäť aj Svätého Ducha? A dostane opäť rovnaké duchovné dary, ktoré mala predtým? Môže niekto mať dar vyučovania a stratiť ho vo chvíli, keď vykoná hriech? Áno, boli sme svedkami

aj obdarovaných kazateľov, ktorí mocne kázali a zároveň boli zapojení i do hriešnych aktivít. Prečo im Pán Boh neodobral ich duchovný dar? Dary sú davané z milosti. Žiadne naše skutky nám ich nemôžu zabezpečiť a ani spôsobiť, že by sme o ne prišli. V Rim. 11:29 sa píše: „Lebo nijakým

činom neželie Bôh darov svojej milosti a svojho povolania“. Tieto slová síce hovoria o Izraeli a Božích zaslúbených požehnaniach, ale princíp Jeho sľubov je rovnaký. Pán Boh dáva milostive, neustále, bez podmienok a bez prijímania darov späť! Používajme Jeho dobré dary aj dnes!

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

[2]

Čo je pravda? (2)

Mark Sweetnam, Dublin, Írsko

V roku 1967 publikoval francúzsky kritik Roland Barthe esej s názvom „Smrť autora“. Stala sa jedným zo zakladajúcich textov postmodernizmu. Napísal v nej, že keď je už raz text napísaný, je mimo kontrolu autora a je preto bezvýznamné snažiť sa opraviť jeho význam a pýtať sa, čo ním chcel autor povedať. Podľa Barthea myšlienka, že každý text má jediné „správne“ vysvetlenie, je sama o sebe nesprávna. Každý čitateľ pochopí text po svojom a žiadne chápanie nie je nadradené nad iné. Barthe uplatňuje svoje závery vo väčšej časti svojej eseje na literárnu kritiku. Až na konci diela akoby zložil masku a je viditeľný jeho skutočný

cieľ: „Preto literatúra... odmietaním pripísať textu jediný význam, oslobodzuje činnosť, ktorú môžeme nazvať proti-teologickou, revolučnou, pretože odmietnutím významu v konečnom dôsledku odmietame Boha.“

Akokoľvek nesúhlasíme s Arthovým konečným tvrdením, jeho logika rozmýšľania je nevyvrátiteľná. Ak neexistuje taká vec, ako je pravda, potom nie je Božský Autor - Boh nemôže existovať. A ako dôsledok, ak neexistuje Boh, nemôže existovať ani objektívna pravda. Zdôraznime si toto posledné tvrdenie, pretože je zvýraznením problémov, ktorým čelia tí, ktorí popierajú Boha, ale uznávajú

existenciu morálnych štandardov dobra a zla. Ak človek obíde Boha, ktorý je fixným bodom morálneho poriadku, nemá už viac logické spôsoby ako definovať dobro a zlo. Môže mať relativizmus alebo Boha, nie oboje. Existencia Boha a existencia pravdy sú neoddeliteľne späté. Sú dvoma stranami jednej mince.

Vzťah medzi Bohom a pravdou je veľmi jasne vypovedaný v 1. Tim. 2:1-6. V týchto veršoch Pavel napomína, že je potrebné modliť sa za všetkých ľudí, pretože „to je dobré a príjemné pred naším Spasiteľom Bohom, ktorý chce, aby všetci ľudia boli spasení a prišli k poznaniu pravdy. Lebo je jeden Bôh, jeden aj prostredník Boha a ľudí, človek Kristus Ježiš, ktorý dal sám seba ako výmenné za všetkých, svedoctvo to vo svojich časoch.“ Máme radi tieto verše, pretože jasne hovoria o množstve a rozsahu Božej túžby, aby boli všetci ľudia spasení. Možno by sme mali cítiť ešte viac ako len to, aj ich výzvu k často obmedzeným horizontom našich modlitieb. Ale neprehliadnime silu Pavlových slov o pravde, pretože to je cieľom tohto oddielu. Božou vôľou je, aby boli všetci spasení. Rovnako je Božou vôľou, aby všetci „prišli k poznaniu pravdy“. Nie poznanie nejakej pravdy alebo právd, ale jednoznačnej, objektívnej a jedinej pravdy.

Pravda je pravdou, pretože vychádza od jediného Boha. Medzi ľuďmi je bezhraničná rozmanitosť, ale napriek rozmanitosti sa môžeme modliť za všetkých ľudí, pretože je iba jeden Boh, ktorý nikoho nevyklučuje zo svojho spasenia. A pretože je iba jeden Boh, iba jeden Zdroj pravdy,

existuje iba jedna pravda. Navyše je iba jeden Prostredník. Apoštol nepíše o množstve ciest k Bohu. Nie je tu reč o predstave, že Pán Boh je pre rôznych ľudí dosiahnuteľný rôznymi cestami. Je iba jeden Boh a je Ho možné spoznať iba skrze jedného Prostredníka, človeka Krista Ježiša. Jeden Boh, jeden Prostredník a teda iba jedna pravda. Na rozdiel od toho spomína apoštol Pavel v množnom čísle „učenia démonov“ (4:1). O pravom učení je písané vždy v jednotnom čísle - mnoho démonov, mnoho učení, ale jeden Boh, jeden Prostredník a jedna pravda.

Buďme v tomto jednoznační. Zástancovia náboženskej tolerancie často zhrnú svoje výzvy do vyjadrenia, že všetci oslovujeme jedného Boha. Konkrétne často sa hovorí, že kresťania a moslimovia vyzývajú toho istého Boha. To nie je pravda, ale naprostá satanská lož. Biblický Boh nie je bohom islamu, hinduizmu ani budhizmu, On nie je vesmírom, kozmom alebo iným konceptom, ktorí ľudia zaslepení hriechom titulujú a oslavujú ako boha. On je „jediný pravý Boh“ (Jána 17:3) a je možné Ho spoznať iba v osobe Jeho Syna, Pána Ježiša Krista. Boh je zdrojom pravdy a Kristus je zjavovateľom pravdy.

**BOH JE ZDROJOM PRAVDY
A KRISTUS JE ZJAVOVATEĽOM
PRAVDY.**

Barthe mal pravdu - existencia pravdy závisí od existencie Boha. A je tiež závislá od Božieho charakteru. V Tít. 1 je predstavený ako „neklamný Boh“. Slovo, ktoré máme preložené ako

frázu „neklamný“, je veľmi zaujímavé. Je použité iba na tomto mieste v Novom Zákone a je to prídavné meno, ktorého silu je ťažko preložiť. Predstavuje nám Boha nielen ako takého, ktorý neklame, ale ktorý ani nemôže klamať. A ako taký je v protiklade k štandardom krétskej spoločnosti, pretože apoštol Pavel o Krétanoch píše, že „boli a sú vždycky lhári“ (v. 12). Je tiež v protiklade voči Zeovi, ktorý bol Krétanmi obzvlášť uctievaný (v neposlednom rade pretože verili, že je pochovaný na Kréte) a ktorého nechvalná legenda zahŕňala skutky plné klamstiev a nečestnosti. Apoštol Pavel nám v štyroch veršoch jednou vetou hovorí o zjavení a pripomína Títovi, že Boh takýto nie je. Zjavenie, na ktorom stálo aj Pavlovo apoštolstvo (viera a pravda), malo svoj pôvod u „neklamného“ Boha, ktorého večné zaslúbenie je teraz zjavené kázaním, ktoré bolo zverené apoštolovi „podľa

nariadenia nášho Spasiteľa Boha“.

Barthe a iní teoretici si mysleli, že ich myšlienky prinesú oslobodenie, voľnosť pre svet od myšlienok o autokratickom Bohu. V skutočnosti boli ich myšlienky všeličím, len nie oslobodením, pretože dovedli ľudí do područia. Každý subjektívny, zleinformovaný názor teraz vyžaduje našu pozornosť a žiada si pozíciu autoritatívneho faktu. My sa však nemusíme zapojiť od zmäteného nesúladu súčasnej spoločnosti, pretože v zmesi relativizmu je miesto pre naše postavenie a jasný záblesk svetla do pochmúrnej sivoty sveta bez pravdy. „Neklamný“ Boh prehovoril vo Svojom Synovi a stále je to Jeho vôľa, aby boli všetci spasení. Barthe umrel, ale Boh je živý a „nech je požehnané meno jeho slávy až na veky! A nech je celá zem naplnená jeho slávou! Ameň, ameň.“ (Žalm 72:19).

„ABY SOM POZNAL JEHO...“ (FILIPÄNOM 3:10).

Zdá sa to byť nemožným; ako môžem preskúmať niečo nevyspytateľné, alebo zmerať nedosiahnuteľné? Jeho veľkosť je nesmierna a jeho šírka nad naše pochopenie. Predo mnou leží oceán bez pobreží a moria bez dna; avšak Pavel túžil poznať Jeho; stalo sa to jeho najvyššou úlohou v živote. Pavel, podobne ako žalmista, vyjadruje túžbu svojho srdca: „Bože, ty si môj silný Bôh. Hľadám ťa hneď za svtania. Moja duša žízni túžbou po tebe; moje telo práhne po tebe... aby som videl tvoju silu a tvoju slávu“ (Žalm 63:1-2).

Mojžiš videl Božiu veľkosť; Boh slávy sa zjavil Abrahámovi, keď býval v Mezopotámii; Pavlovi sa zjavil vzkriesený Kristus na ceste do Damašku a tak ich pozemské kraje už nemohli uspokojiť. Je to známosť, ktorú môže človek získať iba zo skúsenosti s Ním a vyžaduje si blízke chodenie s Ním a sladšie obecenstvo deň po dni. Je to tá „dobrá čiastka“, ktorú si vyvolila Mária v Betánii (Luk. 10:42); kiežby to bolo aj pre nás čiastkou, ktorá uhasí náš najhlbší smäd pri nevyčerpatel'nom prameni neporovnateľnej veľkosti! Kristus, predmet našej lásky, môže srdce naplniť, obdivu je nášho hoden, večne chcem Ho velebiť.

VLASTNOSTI, KTORÉ NÁS UPEVNĚJÚ

[10] Boh je dobrý

Paul Thiessen

Pán Ježiš povedal mladému bohatému kniežaťu: „Nikto nie je dobrý, iba jeden, Bôh“ (Luk. 18:19). Často používané klišé „Boh je dobrý“ ľudia hovoria, keď sa im stanú nejaké dobré veci. Dokonca aj veriaci tak často hovoria, iba ak sa im stane niečo pozitívne. „Boh je taký dobrý, dal mi moju vysnívanú prácu.“ „Boh je taký dobrý, vrátil mi zdravie.“ „Boh je dobrý, mali sme veľmi dobrý rok v práci.“ Ale čo povieme, keď sestry z môjho zboru zistia nádor na mozgu a že sa nedá operovať? Alebo ak brat stratí počas finančnej krízy prácu? Alebo rodičia, ktorí roky nemohli mať deti a keď sa im nakoniec narodí dieťa, dozvedia sa, že má iba malú šancu na prežitie? Ako môže byť Boh dobrý, keď chcem aby moja rodina slúžila Bohu, ale postihne ju tragédia? Je Boh dobrý iba vtedy, keď prebiehajú veci dobre? Jasnou odpoveďou je: „Nie.“ Núka sa teda otázka: „Je Boh dobrý, aj keď sa dejú zlé veci?“

V Biblii si čítame slová, že „Boh je dobrý“. V Žalme 73:1 píše Azaf: „Áno,

dobrý je Bôh Izraelovi“. Iný žalm hovorí: „Dobrý a priamy je Hospodin“ (25:8). Výraz „dobrý“ sa ľahšie chápe, ako opisuje. Hovorí o morálnej hodnote. Synonymá slova „dobrý“ môžu byť príjemný, uspokojujúci, potešujúci, užitočný a osožný. Môže opisovať osobu alebo nejakú vec. Často sa používa aj ako prídavné meno, alebo príslovka. Napríklad odpoveď na otázku: „Ako sa máš?“ často počujeme: „Mám sa dobre.“

Je veľmi dôležité vedieť, že Boží charakter je dobrý. Boh je vždy iba dobrý, od Neho nepochádza nič, iba dobré veci. Môžeme povedať, že Boh je skutočne dobrý, teda je to Jeho nevyhnutnou podstatou. Jeho celé bytie je dobré a nič zlé, skazené alebo hriešne ho nemôže poškvrniť. Je to prirodzené, že Boh je dobrý. Jeho dobrota je nekonečná, rovnako ako každá iná črta Jeho charakteru. Boh nemá žiadne slabé, ani silné stránky. Apoštol Pavel spomína dobrotu spolu so znášanlivosťou a zhovievavosťou v Rim. 2:4; sú to v podstate

**BOŽIA DOBROTA, ROVNAKO
AKO INÉ JEHO VLASTNOSTI, JE
ABSOLÚTNA, NEMÁ ŽIADNE
NEDOSTATKY, ANI SA NEMENÍ.**

rovnaké morálne vlastnosti. Keď porovnáva dobrotu a prísnosť, obe sú stopercentne pravda bez toho, aby si navzájom protirečili (Rim. 11:22). Božia dobrota, rovnako ako iné Jeho vlastnosti, je absolútna, nemá žiadne nedostatky, ani sa nemení.

Božie stvorenie je dobré. Ako si čítame v celej 1. kapitole 1. Mojžišovej, je pozoruhodné si všimnúť, že slovo „dobré“ je použité sedemkrát. Svetlo, suchá zem, more a živé bytosti sú opísané ako „dobré“. Napokon v 1. Moj. 1:31 si čítame: „všetko, čo učinil, a hľa, bolo to veľmi dobré“. Božia dobrota bola zjavená už hneď od počiatku sveta. Je ťažké si predstaviť svet, v ktorom bolo všetko iba dobré - nebol v ňom strach, že sa stane niečo zlé, neboli v ňom obavy z číhajúceho nebezpečenstva. Celý vesmír bol dobrý a všetko na ňom bolo pre ľudské srdce potešujúce. Každá myšlienka a každé slovo, každý skutok bol iba dobrý!

Premýšľajme nad rozdielom medzi dobrým a zlým. Poznanie dobrého a zlého prišlo po tom, ako Satan zvedol Evu, aby si vybrala to, čo nebolo dobré. Pán Boh stvoril človeka tak, aby si svojou slobodnou vôľou mohol vybrať dobré pred zlým. Aby bol svojím rozhodnutím a z toho, že nemusí činiť pokánie zo zlého, spokojný.

Božie spôsoby sú dobré. Podľa Písma je niekoľko vecí, ktoré pre nás

Božia dobrota koná. Prvá z nich je, že nás Božia dobrota vedie ku pokániu. Aké je to od Boha dobré, že keď vidí stratených hriešnikov chce, aby boli dobrí ako On! Jeho dobrota nie je nijako znečistená, keď sa skláňa k hriešnikovi. Naopak, pri spasení sa Jeho dobrota stáva súčasťou veriaceho človeka, pretože dostáva účasť na Božej prirodzenosti. Boh potom dáva schopnosť mať dobré svedomie, konať dobré skutky, niest' dobré ovocie a mnoho ďalších dobrých vecí.

Ľudia sú nástroje Božej dobroty. Galatanom 5:22 zahŕňa dobrotu do ovocia Ducha. V Efežanom 5:9 apoštol Pavel uvádza ďalšiu trojicu vlastností, ktoré hovoria o ovocí Ducha - dobrota, spravodlivosť a vernosť. Pán Boh chce ľuďom ukázať svoju dobrotu a robí tak skrze ovocie Ducha vo veriacich. Písmo používa slovo „dobré“ aj na opis Božej vôle pre veriaceho, prácu v domácnosti, spôsob rozprávania veriaceho, poctivosť sluhu, prácu staršieho a mnoho ďalších vecí spojených s každodenným životom kresťana.

Ak je Boh dobrý, prečo je na svete toľko zla? Budme jednoznační - toto zlo nepochádza od Boha. Hoci je pravdou, že dovolil, aby sa na svete dialo zlo, On Ho nekoná. Zlo prišlo na svet, keď si človek vybral zlo pred Božou dobrotou. Až do dnešných dní znejú pravdivé slová žalmistu: „Odstúp od zlého a čiň dobré“ (Žalm 34:15). Sú aj dni, keď sa zlé veci stávajú dobrým ľuďom. V dobrých či zlých časoch, vo víťazstvách či prehrách, v pokušeniach či námahe, Boh je vždy dobrý. Kiež by nám Pán pomohol viesť život tak, aby sme v ňom videli, že On je dobrý!

ČO NÁM BIBLIA HOVORÍ O BUDÚCNOSTI?

[3] Súdna stolica Kristova

Richard Collings

ÚVOD

Zatial' čo všetci veriaci by mali túžiť po príchode Pánom, mnoho z nás neočakáva tak nadšene súdnu stolicu Kristovu, ktorá bude po ňom nasledovať. Je to skutočnosť, ktorej bude čeliť každý veriaci a spôsob, akým žijeme teraz, by mal byť ovplyvnený vedomím, že my všetci sa budeme za to zodpovedať. Toto uvedomenie si bolo motiváciou a ovplyvňovalo, ako slúžil apoštol Pavel: „... preto sa aj snažíme, aby sme, buď že dlejeme doma v tele buď že sme von z domova, jemu sa ľúbili.“ (2. Kor. 5:9-10).

KTO BUDE SÚDENÝ?

Toto súdenie zahŕňa všetkých, bude tam každý veriaci, ale bude vykonané jednotlivo, pretože verše z 2. Korint'anom pokračujú: „... aby si jeden každý odniesol to, čo načo vykonal skrze telo“. Nebudeme tam súdení ako časť rodiny alebo zboru, ale ako jednotliví služobníci pred svojím Pánom.

KEDY SA TO STANE?

V listoch do zboru v Korinte apoštol píše: „A tak nesúďte ničoho pred časom, dokiaľ neprijde Pán, ktorý aj osvieti skryté veci tmy a zjaví úmysly srdc“ (1. Kor. 4:5). Toto hodnotenie nasleduje po vytrhnutí a tak je zdravé domnievať sa, že sa to môže stať kedykoľvek.

KTO BUDE SUDCOM?

Sudcom bude Pán Ježiš, preto sa to aj nazýva súdna stolica Kristova. Našu službu bude hodnotiť Ten, ktorý sa raz Sám stal sluhom. Prijal na Seba podobu sluhu, ale na rozdiel od nás, bol verným sluhom. Nenaklonil Svoju hlavu a nevydal Svojho Ducha na kríži, až pokým nepovedal: „Je dokonané!“, a preto už dávno predtým, ako prišiel, mohol o ňom Hospodin povedať: „... hľa môj služobník... ktorý nebude tlieť.“ (Iza. 42:1-4).

Akí vďační môžeme byť, že náš život a službu nebudeme hodnotiť navzájom jeden druhému. Máme iba

obmedzené poznanie a máme sklon k predsudkom. Súdiť však bude Ten, ktorý „nie je nespravodlivý, aby zabudol na vaše dielo a na trudnú prácu vašej lásky, ktorú ste dokázali oproti jeho menu“ (Žid. 6:10).

ČO SA BUDE SÚDIŤ?

Náš Pán nebude sedieť na tróne tak, ako keď bude súdiť národy na konci doby súženia, alebo pri súde nespravodlivých zomrelých na konci veku. Súdna stolica nie je trón, a preto tam nebudeme v postavení ako poddaní pred svojim vládcom. Nebude to súdny proces, na konci ktorého je rozsudok o treste, pretože nie je možné viac odsúdiť tých, ktorí boli ospravedlnení.

Postavíme sa pred súdnu stolicu ako služobníci pred svojho Pána a budeme sa Mu zodpovedať za spôsob, akým sme žili a slúžili. Jeho hodnotenie nebude súdne, ale vládne - a to je spôsob, ktorým s nami jedná už z času na čas aj teraz. Sú štyri základné záležitosti, ktoré budú posudzované a krátko sa nad každou teraz zamyslíme.

1. Moje spojenie s bratmi (Rim. 14)

V zbore v Ríme boli rôzne pohľady na niektoré veci, čo malo za následok, že sa veriaci jeden druhého súdili. Apoštol Pavel hovoril o dvoch konkrétnych veciach - o strave a pozorovaní na dni. V zbore boli veriaci zo Židov, pre ktorých bolo ťažké zrieknuť sa svojich predošlých obmedzení v stravovaní a dodržiavanie pôstnych dní. Pavel o nich vo verši 1 píše ako o „slabých vo viere“. Na druhej strane veriaci z pohanov nemali žiadne takéto zábrany a cítili sa slobodní jest'

čokoľvek a tiež pokladali každý deň za rovnako hodný pre Pána.

Tieto rozdiely spôsobovali napätie. Tí slabí súdili ostatných, ktorí nemali také zábrany ako oni, a boli tak vinní z toho, na čo nemali právo. Na druhej strane tí, ktorí boli v týchto veciach slobodní, pohrdali alebo odsudzovali tých, ktorí v tom neboli slobodní. Pavlovým zámerom bolo obom stranám poukázať, že sú rovnako vinní a že nikto z nich nebude sedieť na súdnej stolici Kristovej, ale všetci budú pred ňou stáť.

Možno aj my súdime iných ohľadom nepodstatných vecí, nerozlišujeme medzi osobnými preferenciami a biblickými princípmi. Možno že sa pohrdavo správame k tým, ktorí majú citlivé svedomie a radíme ich, že sú príliš zákonícki. Koľko sklamaní a zbytočných rozdelení vzniklo v Božom ľude, pretože ako veriaci nežijeme jeden voči druhému v duchu zhovievavosti. Kiežby sme hľadali milosť byť pokorní v duchu a prijímať jeden druhého tak, ako nás prijal Kristus!

2. Môj prínos pri budovaní (1. Kor. 3)

V 1. Kor. 3. kapitole sa Pavel sústreďuje na Kristovo hodnotenie práce biblického učiteľa. Používa tu tri metafory na opísanie miestneho zboru - obrábané pole a stavba (v. 9), chrám (v. 16). V opise zboru ako poľa spomína jeho siatie, Apollove polievanie a obe činnosti sa diali prostredníctvom vyučovania. Všimnime si, že za to nedáva žiadnu odmenu vzhľadom na rast, pretože vzrast dáva Boh. Odmena sa týka iba vynaloženého úsilia.

Avšak v prípade stavby sa odmena

nedáva za vynaloženú snahu, ale za kvalitu vyučovania. Učiteľ musí dávať pozor na to, ako stavia. Vo verši 12 je vymenovaných šesť rôznych materiálov a rozdiel medzi nimi je v pevnosti. Tri sú hodnotné - zlato, striebro a drahé kamene, tri majú malú hodnotu - drevo, seno a slama.

Pred súdnou stolicou bude hodnotená práca učiteľa a Pavel používa ďalšiu metaforu - oheň, aby poukázal na význam. Učenie, ktoré je v rozpore s Božím Slovom a znesväčuje zbor zhorí a takýto učiteľ utrpí stratu. Naopak, učenie, ktoré obstojí v skúške ohňom, prinesie učiteľovi odmenu.

V aplikácii môžeme preniesť tieto detaily do každodenného aspektu služby nás všetkých Bohu. Hoci snaha nebude bez povšimnutia, nie je to dostačujúce, pretože môžem byť zamestnaný prácou, ktorá v konečnom dôsledku nebude Pánom prijatá. Našou zodpovednosťou je skúmať to, čo konáme na základe Biblie.

3. Moje svedomie a moje konanie (1. Kor. 4.)

Pavel začína túto kapitolu vyhlásením, že na rozdiel od vodcu, ktorým ho niektorí robili, je služobníkom a správcom. Ako služobník prijíma pokyny od Pána a ako správca vykonáva Božie záležitosti ako na mieste Pána. Vo verši 2 upozorňuje, že prvotnou úlohou správcu je byť verný a to je kľúčové pre pochopenie toho, čo nasleduje za tým.

V Korinte boli takí, ktorí súdili Pavlovu vernosť, ale vo verši 3 to odmieta. Pavlovi nezáležalo na tom, či zbor v Korinte alebo nejaký ľudský

súd vyslovil voči nemu nejaký súd, v skutočnosti ani on sám nebol schopný posúdiť v tomto ohľade sám seba.

Každý ľudský súd je subjektívny, i samotného Pavla voči sebe. Hoci si nebol vedomý žiadneho svojho osobného nedostatku, neospravedlňoval sám seba, pretože nemusel sám seba správne hodnotiť, a tak vo verši 5 píše: „A tak nesúďte ničoho pred časom, dokiaľ neprijde Pán, ktorý aj osvieti skryté veci tmy a zjaví úmysly srdc...“.

„Skryté veci tmy“ nemusia znamenať zlé veci, ale skutočnosti, ktoré nie sú verejné, veci, o ktorých nikto nevie. „Úmysly srdc“ hovoria o mojich motívoch. Teda to prvé slovné spojenie hovorí o tom, čo som urobil a to druhé o tom, prečo som to urobil. Čo som urobil a prečo bude zjavené a iba to, čo bolo podľa Pánovej vôle bude ohodnotenú odmenou.

4. Správanie sa v mojom tele (2. Kor. 5)

Ako sme už spomínali vyššie, jednou z vecí, ktoré motivovali Pavla, bola vyhliadka na postavenie sa pred súdnu stolicu Kristovu a odmenenie za veci vykonané na zemi v tele. Čas, kedy sa ukážeme pred súdnou stolicou, sa blíži. Slovo „ukázať sa“ znamená „predstaviť“, takže to, čo sme konali v tele, nám bude zjavené Pánom a „každý si odnesie to, čo načo vykonal skrze telo“.

Sloveso „odniesť si“ vyvoláva myšlienku na „vziať si späť“, je to náhrada. Potom Pavel ešte pridáva: „už či bolo dobré či zlé“ a slovo „zlé“ znamená viac, ako len niečo bezcenné.

Pán mi ukáže, čo videl, nič neuniklo Jeho pozornosti a budem za to odmenený. Čo bolo zlé, bude zjavené a zhorí a ja utrpím škodu, stratu odmeny. Je to užitočné skúmať, koľko z toho, čo som vykonal, uvidím zhorieť.

SÚDNA STOLICA KRISTOVA JE MIESTO ODMEŇOVANIA

Hoci je to pre nás výzva uvedomiť si, že budeme posudzovaní, nezabúdajme na to, že súdna stolica bude miestom odmeňovania. Budú tam veriacim pri tomto posudzovaní rozdávané koruny

a postavenie v kráľovstve. Posledná zmienka o súdnej stolici je nepriama, ale je spojená s touto myšlienkou o odmeňovaní. V Zjav. 22:12 hovorí Pán: „A hľa, príjdem skoro a moja odplata so mnou, aby som odplatil jednému každému podľa toho, jaký bude jeho skutok.“

ZÁVER

Preto si každý z nás musí vybrať. Buď môžeme žiť pre dnešok a neskôr mať stratu, alebo môžeme teraz žiť pre Krista a neskôr byť večne odmenení.

[4] Izrael - Aká je úloha tohto národa počas tisícročnej vlády Krista?

Malcolm C. Davis

Starozákonné proroctvá sú plné zmienok o zídení sa Izraela zo všetkých strán zeme a jeho obnovení pre Pána podľa Novej Zmluvy. Tieto udalosti budú nasledovať hneď po ich nadprirodzenom vytrhnutí zo zatratenia slávnym príchodom Krista na Olivový vrch, aby ich zachránil pred vyvrcholením Armagedonu v okolí Jeruzalema. Potom tí z Izraela, čo prežili, budú konať hlboké pokánie zo zavrhnutia Mesiáša, pretože Ho spoznajú, „toho, ktorého prebodli“ (Zach. 12:1) a budú ako národ premenení v jeden deň (Iza. 66:8). Iba verný zostatok prežije súdy tej doby a vojde do Kristovho kráľovstva na zemi vo svojich smrteľných telách. Všetci odpadlíci a neveriaci spomedzi nich zomrú na jeho počiatku, súc odsúdení Kristom na pustom mieste neďaleko

zasľúbenej zeme (Ezech. 20:34-38). Spravodliví, veriaci z Izraela všetkých čias, ktorí sú mŕtvi, budú vzkriesení v poslednom bode prvého vzkriesenia spravodlivých na konci doby súženia (Zjav. 20:4-6). Budú odmenení, a potom vojdú do pozemského Kristovho kráľovstva v oslávených telách (Dan. 12:1-3). Nový Zákon potvrdzuje tieto pravdy v Rimanom 11, ktorá jasne pojednáva o Božom ľude Izraeli a nie o novozákonnej Cirkvi.

Bezpodmienečná nová zmluva medzi pokoleniami Izraela a Júdu bude základom pre Pánove obnovenie vzťahu s nimi (vid' najmä Jer. 31:31-34). Nahradí predchádzajúcu Mojžišovu zmluvu, podmienenú zmluvu zákona založenú na skutkoch ich poslušnosti. Izraelský národ nikdy nevedel dodržať zmluvu zákona, a tak stratil

vládu nad zaslúbenou zemou. Podľa novej zmluvy im Hospodin odpustí, Svätý Duch zostúpi a bude prebývať v každom veriacom Izraelitovi, a tak budú schopní dodržiavať Boží zákon. Rovnako sú dnes veriaci kresťania uschopnení slúžiť Kristovi, pretože sme vstúpili do duchovného, nie materiálneho alebo pozemského požehnania tejto Božej zmluvy so svojím ľudom už veľa rokov predtým, ako sa to stane pri izraelskom národe.

Počas tisícročného kráľovstva bude Izrael obývať celú oblasť ich zaslúbenej zeme po prvýkrát, od egyptského potoka až po rieku Eufrat. Vtedy sa naplní aj Mojžišovo proroctvo, že Izrael bude hlavou národov a nie ich chvostom, ako tomu väčšinou bolo v histórii (5. Moj. 28:13). Budú sa radovať v odraze slávy ich veľkého Pána a Spasiteľa, Ježiša Krista, ktorý bude sedieť na tróne celého sveta. Bude to deň ich najväčšieho požehnania a ostatné národy budú z toho mať tiež úžitok.

Úloha Izraela v správe Tisícročného kráľovstva

Po prvé a najdôležitejšie, ich pravý Mesiáš, Pán Ježiš Kristus, ktorého tento národ vedome odmietol a ukrižoval pri Jeho prvom príchode v milosti, bude vládnuť na Svojom tróne z Jeruzalema. Nebude mať žiadneho rivala, ako predpovedaný Syn Dávidov a uznaný ako Kráľ kráľov a Pán pánov. Od obyvateľov zeme príjme Svoj spravodlivý podiel, bude predmetom všetkého chválenia a poslušnosti, až kým mu nebudú podriadení všetci jeho nepriatelia.

Po druhé, iní verní veriaci, z doby

Starého aj Nového Zákona, budú poverení zdieľať s Ním vládu ako časť Jeho verejnej služby. Napriek nejakým nejasnostiam v interpretácii niektorých oddielov Písma, môžeme vymenovať niektorých veriacich, ktorí budú vybraní. Niektorí budú slúžiť ako vzkriesení svätí, zatiaľ čo tí, ktorí prežili veľké súženie, budú slúžiť vo svojich smrteľných telách. Je pravdepodobné, že vzkriesený kráľ Dávid bude ich vodcom, ocenený princ, ako to predpovedajú viaceré Písma a nie všetky hovoria prenesene v tomto kontexte o samom Kristovi, ako o „väčšom Synovi veľkého Dávida“. V Kristovom kráľovstve bude mať svoje miesto aj Daniel (Dan. 12:13), pravdepodobne tiež Zorobábel (Hag. 2:23). Budú tam Abrahám, Izák a Jakob (Mat. 8:11) a dvanásť učeníci budú sedieť na dvanástich stolicích a budú súdiť dvanásť pokolení Izraela (Mat. 19:28). S rozdielnymi úlohami majú spolu s Kristom prisľúbené vládnuť aj členovia Cirkvi z doby Nového Zákona, ako aj mučeníci z obdobia veľkého súženia.

Menej jasné sú Písma, ktoré hovoria o nemenovanom princovi, ktorý sa spomína iba v záverečných kapitolách Ezechiela v súvislosti s chrámom v tisícročnom kráľovstve. Prinesie obeť za hriech za seba a bude mať synov, ktorí budú po ňom dediť. Teda musel byť ženatý a bude stále vo svojom smrteľnom tele, nie vo vzkriesenom (Ezech. 45:22, 46:16-18). Je pravdepodobné, že to bude nejaký verný preživší z doby súženia, nie žiaden oslávený svätý. To však vylučuje, že to bude Kráľ Dávid, pretože vzkriesení veriaci sa

neženia ani nevydávajú (Mat. 22:30). Bude to významný veriaci, ktorý bude reprezentovať Pána ľudu a ľud pred Pánom, a bude mu daná zvláštna centrálna časť zaslúbenej zeme, ako jeho podiel na dedičstve Izraelovom.

Úloha Izraela ako svedka pohanským národom počas Tisícročného kráľovstva

Hospodin si vždy prial, aby bol izraelský národ Jeho svedkom pre pohanské národy, že On je jediným pravým Bohom a Spasiteľom (Iza. 43:10-12). V tejto svojej úlohe však národ až dodnes neobstál, svojim zlým konaním a modlárstvom Ho pred inými národmi zle reprezentuje. Sebecky si ponechali pre seba všetky svoje prednosti a požehnania, a namiesto využitia ich k požehnanu iných národov, ako to chcel Hospodin. Spasenie bolo určené zo Židov, ale pre kohokoľvek, nie výhradne iba pre nich.

Avšak počas Tisícročného kráľovstva sa táto poľutovania hodná situácia značne zmení k lepšiemu, keď bude zostatok z Izraela zachránený. Budú verne svedčiť všetkým národom sveta, budú hovoriť o sláve Pánovej tak, ako to Hospodin vždy chcel, pretože budú všetci vo svojom srdci poznať Pána a Jeho vôľu ako ešte nikdy predtým. Potvrdzujú to viaceré Písma. Hovoria o tom Izaiáš a Micheáš, že mnohé národy pôjdu a budú si navzájom hovoriť: Podďte a vyjdime na vrch Hospodinov a do domu Boha Jakobovho, a bude nás vyučovať niektorým zo svojich ciest (Iza. 2:2, Mich. 4:2).

Neskôr aj Zachariáš potvrdil toto

NAKONIEC BUDE IZRAELSKÝ
NÁROD DOBRÝM SVEDKOM
SVOJHO HOSPODINA.

proroctvo o obnovení Izraela, keď povedal, že mnohí ľudia a mocné národy sa chopia krídla rúcha muža Žida a povedia: Nože nech ideme s vami, lebo sme počuli, že je Bôh s vami (Zach. 8:22, 23). Nakoniec bude izraelský národ dobrým svedkom svojho Hospodina a verne naplní túto svoju úlohu. Halelujah za Božiu milosť voči nim!

Úloha Izraela v službe v chráme v Tisícročnom kráľovstve

Po východe z Egypta povedal Hospodin izraelskému národu, že ak budú počúvať na Jeho hlas a dodržiavať Jeho zmluvu, budú Mu „kráľovstvom kňazov a svätým národom“ (2. Moj. 19:5-6). Už od samého začiatku zlyhali v naplnení tejto Božej túžby. Pod vrchom Sinaj sa klaňali zlatému teľaťu, preto bolo dovolené iba pokoleniu Lévi, aby sa podieľali na kňazskej službe v stáne a neskôr v chráme. Ale i toto pokolenie sa rozdelilo medzi rodinu Eleazára a Itamára, a tí druhí menovaní Leviti boli obzvlášť neverní vo svojich úlohách, mnohí z nich slúžili modlám alebo boli odpadlíci, nevhodní pre službu Hospodinovi a Jeho ľudu.

V chráme počas Tisícročného kráľovstva však bude všetko dané do poriadku. Iba Leviti z kňazskej línie po Cádokovi budú môcť slúžiť ako kňazi, pretože iba oni jediní v celom pokolení ostali verní kráľovi Dávidovi počas obdobia Absalomovej vzbury

(Ezech. 44:15-16). Všetci ostatní Leviti budú mať menej významné úlohy a nebude im dovolené slúžiť pri novom väčšom oltári k obetovaniu. Ten sa bude nachádzať v samom strede chrámového komplexu na rozdiel od medeného oltára v stánku alebo v chráme, a bude tak vždy upriamovať pozornosť na ústrednú úlohu Kristovej obete na kríži v Božom pláne milosti.

**NIEKTORÉ ZO STAROZÁKONNÝCH
SLÁVNOSTÍ A OBETE BUDÚ
PRAVIDELNE SLÁVENÉ AJ POČAS
TISÍCROČNÉHO KRÁĽOVSTVA.**

Niektoré zo starozákonných slávností a obete budú pravidelne slávené aj počas Tisícročného kráľovstva, a to: Pesach - základ pre každé vykúpenie, následne slávnosť nekvasených chlebov, ktorá zdôrazňuje nevyhnutnosť svätého života a slávnosť stánov, ktorá predstavuje požehnanie Tisícročného kráľovstva. Naopak, niektoré iné slávnosti sa sláviť nebudú, pretože ich význam už bude naplnený v Kristovom vzkriesení (slávnosť prvotín), pri zostúpení Svätého Ducha a v Cirkvi v sláve (slávnosť týždňov) alebo v spojení izraelského ľudu (pamiatka trúbenia), alebo v pokání izraelského národa a obrátení pri Kristovom slávnom zjavení (deň zmierenia). Aj sabat, nie deň Pánov, bude pravidelne slávený každý týždeň. Obetované zvieracie obete však budú už len spomienkové a budú poukazovať na Golgotu, tak ako teraz Pamiatka Pánova poukazuje na Kristovu obeť, ale nič k nej

nemožno pridať, pretože Jeho obeť bola jedinečná, neopakovateľná obeť za hriech. Budú hovoriť o pravde evanjelia pre vtedajšie generácie.

**MESTO JERUZALEM SA BUDE
VOLAŤ „HOSPODIN TAM.“**

A napokon, oblak slávy Božej prítomnosti sa opäť vráti na začiatku Tisícročného kráľovstva, aby opäť prebýval v novom chráme a mesto Jeruzalem sa bude volať „Hospodin tam.“ (Ezech. 48:35).

Výhody novozákonných veriacich voči veriacim z Izraela v Tisícročnom kráľovstve

Cirkev je Kristovou nevestou a bude Mu počas celej večnosti najbližšie. Izrael je manželkou Hospodinovou a jej požehnanie sú najmä zemské a materiálne, hoci aj oni budú mať blízky duchovný vzťah so svojím Mesiášom.

Dnes, v dobe milosti, majú veriaci kresťania bližší vzťah so svojím Pánom, ako budú mať veriaci zo Židov počas Tisícročného kráľovstva. I tí najprivilegovanejší Židia, ako sú kňazi alebo nemenovaný princ, budú mať obmedzenia, ktoré my nemáme.

Aké je to dobré žiť v tejto súčasnej dobe, keď máme také veľké požehnanie z ruky nášho milostivého Pána, ktoré iní nikdy tak nezakúsia! Chváľme Jeho meno! Vážime si to dostatočne?

VÁŽIME SI TO DOSTATOČNE?

AKVILA A PRISCILLA

Walter N. Gustafson, U.S.A.

Brat Gustafson, ktorého sme si veľmi vážili, napísal počas rokov veľa užitočných článkov, ktoré vyšli v anglickom časopise „Assembly Testimony“. Túto dvojdielnu úvahu o Akvilovi a Priscille poslal krátko predtým, ako ho v roku 2020 vo veku 98 rokov povolal Pán domov do nebies.

Článok 1

Akvila a Priscilla sú krásnym biblickým príkladom kresťanského páru. Ich mená sa v Novom Zákone spomínajú šesťkrát a vždy spolu. Obaja žili pre budúci svet, ktorý má prísť a mali správne priority. Aké je to dobré pre kresťanské páry, ak spolu konajú veľa vecí - čítajú si spolu Božie Slovo, modlia sa spolu, jedia spolu a chodia spolu do zhromaždenia. Tento pár je príkladom pre každý kresťanský pár. Rovnako sú tiež príkladom pre každého slobodného spaseného človeka nájsť si vhodného životného partnera.

V Skutkoch 5:1-10 je zaznamenaný tragický príklad páru, ktorý sa spojil a spolu zhrešili, ale v Akvilovi a Priscille máme príklad kresťanského páru, ktorý je z celého srdca spojený v duchu, v cieľi aj v skutkoch. „Predstavujú pre nás ten najkrajší príklad z apoštolskej doby o dobre, ktoré je možné dosiahnuť, keď manžel a manželka pracujú jedno na

šírení evanjelia.“ (Arthur Cushman McGiffert).

Pohostinnosť bola výraznou črtou ich života. V Skutkoch 18 prijali do svojho domu apoštola Pavla, aj Apolla. V Efeze a v Ríme prijímali celé zhromaždenie. Priscilla je ako tá cnostná žena z Príslovia 31:11: „Srdce jej muža jej dôveruje.“ Podporovala v práci svojho manžela, v Skut. 18:3 si čítame, že „čo do remesla robili stány.“

Väčšina sa zhoduje na tom, že Aquila bol oslobodený otrok, teda bol otrokom, ale získal slobodu, pravepodobne za značnú cenu. Veľká časť Židov v Ríme boli oslobodení otroci.

Prvýkrát si čítame o Akvilovi a Priscille v spojení s Pavlovým príchodom do Korintu na jeho druhej misijnej ceste. Keď Pavel prišiel z Atén, „našiel istého Žida, menom Akvilu, rodom z Pontu, ktorý bol nedávno prišiel z Itálie, a Priscillu, jeho ženu...“ (Skut. 18:2). Hoci bol Žid, mal latinské meno, ktorého význam je „orol“. Pre Židov mimo Izrael bolo typické, že mali nežidovské mená. Akvila pochádzal z Pontu, kde žilo veľa Židov. Židia z Pontu boli na deň Letníc v Jeruzaleme (Skut. 2:9). Priscilla, jeho žena, mala tiež rímske meno. Niektorí sa domnievajú, že bola slobodnou

ženou. Rodom patrila zrejme do nejakej aristokratickej rodiny. Jej meno je čisto rímske. Aj zo slov, ktoré použil Lukáš v citovanom verši sa zdá, že nebola Židovka, keď o nej píše, že „našiel istého Žida, menom Akvilu... a Priscillu, jeho ženu“ (Skut. 18:2). Keďže výraz Žid použil Lukáš iba na označenie Akvilu, asi nebola Židovka. Môžeme predpokladať, že predtým ako sa vydala za Akvilu, sa obrátila na židovstvo (čo bolo v Ríme bežné).

Hoci Akvila a Priscilla sa spomínajú vždy spolu, poradie ich mien sa mení. Priscilla je päťkrát menovaná ako prvá (Skut. 18:18, 26, Rim. 16:3, 2. Tim. 4:19). Skutočnosť, že Priscilla zohrala spolu s manželom významnú úlohu pri vyučovaní Apolla, hovorí o tom, že bola viac než obyčajnou ženou, bola žiačkou a prekladateľkou Písma. Je to Akvilovi na česť, že jej umožnil byť plne zapojenou do učenia. Každý manžel by mal brať do úvahy myšlienky svojej manželky. Oni vedia niekedy lepšie, čo robiť. (Dve hlavy sú zvyčajne lepšie ako jedna!) Jej aristokratický pôvod zrejme znamenal, že mala nejaké bohatstvo, čo im umožnilo cestovať a šíriť zvesť o Kristovi tým, že často hostili veriacich kdekolvek práve žili.

Článok 2

V prvom článku sme si predstavili tento milý pár a skončili sme pri ich obecenstve s Pavlom v Korinte. Budeme pokračovať v premýšľaní o nich, keď boli v iných mestách.

Efez

Ich vzťah s Pavlom bol taký osožný a obojstranne prínosný, že sa

Akvila a Priscilla rozhodli presťahovať svoje živobytie do Efezu, keď tam Pavel odišiel. Pred rokmi som kdesi čítal, že ak sa nejaký podnik musí presťahovať viac, ako 80 km ďalej od svojho pôvodného miesta, je to ako začať nanovo, musí si hľadať znova svoju klientelu. Ale oni boli duchovne obohatení životom spolu s Pavlom.

**BOLI OCHOTNÍ NECHAŤ SA VIESŤ
DUCHOVNE STARŠÍM A ZRELŠÍM
VERIACIM.**

Zo skutočnosti, že odišli z Korintu spolu s Pavlom, je pravdepodobné, že on ich smeroval v tomto presune a aj počas ich pobytu v Efeze. Boli ochotní nechať sa viesť duchovne starším a zrelším veriacim. Neboli hluchí k jeho radám. Boli ochotní urobiť i tú námahu navyše, ktorú znamenalo presun ich výnosného živobytia inam. Boli ochotní to urobiť pre evanjelium, ukázali tým, aké nadradené miesto malo evanjelium v ich osobných životoch!

Keď Pavel vyplával z prístavu Kenchrei východne od Korintu, mal pri sebe Akvilu a Priscillu (Skut. 18:18). Keď prišiel s nimi do Efezu, nechal ich tam (Skut. 18:19), zatiaľčo on pokračoval do Jeruzalema. Ich prítomnosť v Efeze nielenže položila základy pre dielo, ktoré tam chcel konať, ale mu poskytla aj prostriedky na živobytie a domov počas jeho práce v Efeze.

Keďže v Efeze ešte nebol zbor, Akvila a Priscilla išli do židovskej synagogy (Skut. 18:24-26). Sedeli

tam, keď začal kázať Apollo, známy kazateľ z Alexandrie. Zaujala ich jeho výrečnosť a známosť Písem, ale čoskoro spozorovali v jeho kázaní vážne nedostatky. Znepokojení, že Apollo nevie veľa z toho, čo sa oni sami naučili (obzvlášť od Pavla), „... Priscilla a Akvila prijali ho k sebe a dôkladnejšie mu vyložili cestu Božiu.“ (Skut. 18:26). Videli, že Apollo bol opravdivý a úprimný muž s veľkým potenciálom pre Božie kráľovstvo. Poradie ich mien tu naznačuje, že Priscilla mala hlavnú úlohu v ich službe Apollovi. Je chvályhodné, že Akvila poznal, že je Priscilla na to vhodnejšia a umožnil jej to konať.

Lukáš zdôrazňuje, že „ho prijali k sebe“ (Skut. 18:26). Taktne ho vyučovali v súkromí ich vlastného domu. Neznevážili ho naprávaním na verejnosti. To tiež hovorí proti tvrdeniam, žeby Priscilla bola zapojená do kázania na verejnosti. Tí, ktorí chcú zdôvodniť verejné kázanie sestier, nemôžu použiť tento príklad z Písma. Možno bola lepšie vyučená ako jej manžel a spôsobnejšia pomôcť Apollovi pri vyučovaní ho Božím pravdám, ale dialo sa to v súkromí a spolu s jej manželom, nie pri zídení zboru.

Apollovi patrí chvála za to, že sa pokorne nechal vyučiť dvoma výrobcami stanov, prijal ich napravenie a pomohlo mu to byť užitočným pracovníkom evanjelia. Akvila a Priscilla a iní veriaci z Efezu ho podporovali, a pomáhali mu v jeho túžbe slúžiť Božiemu Slovu v Achaji (Skut. 18:27).

Akvila a Priscilla žili v Efeze takmer tri roky, kým tam Pavel pôsobil vrámci

svojej tretej misijnej cesty. Tak ako v Korinte, aj tu býval a pracoval s nimi. Preto mohol starším v Efeze povedať: „to, čo mi kedy bolo treba i tým, ktorí boli so mnou, zaopatrovali tieto ruky.“ (Skut. 20:34).

Pavel písal z Efezu do zboru v Korinte, Akvila a Priscilla (ako bývalí členovia tamojšieho zboru) posielali tiež svoje pozdravy. „Mnoho ráz vás pozdravujú v Pánovi Akvila a Priscilla“

**ICH SRDEČNÉ POZDRAVY
ODZRKADLÚJÚ ICH SKUTOČNÝ
ZÁJEM O VERIACICH V KORINTE,
ICH PREKYPUJÚCE SPOLOČENSTVO
V PÁNOVI.**

(1. Kor. 16:19). Ich srdečné pozdravy odzrkadľujú ich skutočný záujem o veriacich v Korinte, ich prekypujúce spoločenstvo v Pánovi. Pavel k ich pozdravu pridáva: „i so sborom, ktorý je v ich dome.“ To nám pridáva náhľad do služby tohto pohostinného páru. Nielenže poskytli domov Pavlovi, ale otvorili svoj dom aj ako miesto pre stretávanie veriacich v Efeze. Výroba stanov si vyžadovala nejaký väčší priestor, ktorý mohol možno slúžiť aj k stretávaniu zboru.

Nový Zákon nám poskytuje ešte jeden pohľad na Akvilu a Priscillu, ktorý chronologicky zapadá do času ich bývania v Efeze. Pavel o nich píše v Rimanom 16, kde ich opisuje ako „spolupracovníkov v Kristu Ježišovi, ktorí za môj život podložili svoj vlastný krk“ (Rim. 16:4). Hovorí o čase, keď dobrovoľne riskovali vlastné životy, aby zachránili život Pavlovi. Pavlova

zmienka o „pokušeniach, ktoré prichádzaly na mňa úkladmi zo strany Židov“ (v jeho rozlúčke adresovanej starším v Efeze, Skut. 20:19), hovorí o tom, že jeho službu v Efeze často ohrozovali nebezpečenstvá. Pavel si veľmi cenil odvážne skutky Akvila a Priscilly. Vďačne dodáva: „ktorým nie len ja sám všeličo ďakujem, ale i všetky sbory pohanov;“ (Rim. 16:4).

Ich hrdinstvo, ktoré odrážali ich skutky, je úžasné. Ich odvážny skutok lojality išiel až na hranu a Pavel si uchovával v živej pamäti ich nesebeckú odvahu. Opäť položili Božie záujmy nad tie svoje. Pravdepodobne považovali Pavlovu smrť za väčšiu stratu pre Kristovo dielo, ako by bola ich vlastná smrť. Pripomína nám to slová Dávidových mužov: „... ty si jako nás desať tisíc“ (2. Sam. 18:3).

Rím

Keď bol ešte v Efeze, Pavel plánoval ísť do Ríma (Skut. 19:21) a je pravdepodobné, že o svojich plánoch hovoril aj s Akvilom a Priscillou. Po nepokojoch v Efeze, keď bol hotový so svojou prácou tam, rozhodol sa Pavel opustiť mesto, ako aj Akvila a Priscilla. Aj oni asi hovorili o svojom pláne vrátiť sa do Ríma s Pavlom.

V epištole Rimanom píše Pavel (z Korintu, o niekoľko mesiacov neskôr), že srdečne pozdravuje „Prisku a Akvilu, mojich spolupracovníkov v Kristu Ježišovi“ (Rim. 16:3). Pre blízke puto, ktoré ho k nim viazalo, ich uvádza prvých v zozname veriacich v Ríme, ktorých pozdravuje. Dáva ich na miesto vedľa seba v práci pre Krista. K pozdravu ešte dodáva: „a pozdravte i sbor, ktorý je v ich dome.“ (Rim. 16:5).

Aj v Ríme, rovnako ako v Efeze, otvorili svoj dom ako miesto pre stretávanie sa veriacich. Pavel už viacej nespomína ich mená v ďalších štyroch epištolách, ktoré napísal, keď bol uväznený v Ríme, zdá sa preto, že medzi tým Rím opäť opustili.

Efez

Posledná zmienka o tomto výnimočnom páre sa nachádza v 2. Tim. 4:19: „Pozdrav Prisku aj Akvilu“. Keďže bol Timoteus v tom čase v Efeze, je zrejmé, že i oni sa vrátili znova do Efezu. Do Efezu ich určite pritiahli nielen obchodné vzťahy, ktoré tam predtým nadobudli, ale silné puto, ktoré mali so zborom v Efeze, do založenia ktorého boli úzko zapojení. Pavel ich tu opäť vymenováva ako prvých vo svojich pozdravoch. Stále žili a pracovali spolu ako odovzdaný kresťanský pár. Apoštol im posielal svoju srdečnú lásku.

NECH NÁM PÁN BOH POMÔŽE,
ABY SME HĽADALI NA PRVOM
MIESTE BOŽIE VECI, ABY BOL
ON OSLÁVENÝ, JEHO ĽUD
POŽEHNANÝ.

Záver

Je skutočným požehnaním čítať a uvažovať nad týmto príkladným párom. Nech nám dá Pán Boh všetkým pomoc, aby sme ako oni, hľadali v našich životoch na prvom mieste Božie veci, aby bol On oslávený, Jeho ľud požehnaný a tí, ktorí sú ešte vo svojich hriechoch, aby boli zasiahnutí veľkým požehnaním spasenia.

POŽEHNANÝ

[2] Rebekine požehnanie

David Richards

V 1. Mojžišovej sa píše o troch výnimočných nevestách, ktoré zobrazujú vzťah medzi Kristom a Cirkvou. V 1. Moj. 2:21-24 je Adamovi daná Eva ako výsledok toho, že mu Boh z boku vzal rebro. To zobrazuje cenu zaobstarania nevesty pre Krista. V 1. Moj. 24 je Abrahámov sluha vyslaný nájsť nevestu pre Izáka. Rebeka stojí pred ponukou: „Pôjdeš s týmto mužom?“. A nakoniec v 1. Moj. 41:45 dal faraón Jozefovi nevestu, Azenatu, dcéru Putiferovu, kňaza-kniežata z Óna. Ona zdieľala s ním jeho slávu. A tak v 1. Moj. kapitole 2 vidíme Kristovu smrť, v kapitole 24 súčasnosť, kedy si musíme zvoliť, či budeme súčasťou Kristovej nevesty a v kapitole 41 vidíme budúcnosť, keď budeme spojení s Kristom v Jeho slávnej vláde.

Prvýkrát si nečítame o Rebeke v tejto kapitole 24, ale už v kapitole 22:23, kde sa spomína jej narodenie. Tento záznam nasleduje po zázname o obetovaní Izáka Abrahámom. Hoci ho Abrahám naozaj neobetoval, je mu to počítané, akoby tak urobil: „Vierou obetoval Abrahám Izáka zkušany súc a obetoval jednorodeného ten, ktorý prevzal zaslúbenia,“ (Žid. 11:17-19). Na túto udalosť na vrchu Mória sa

pozerá ako na obraz smrti, pochovania a vzkriesenia Krista. A práve v tomto kontexte sa spomína narodenie Rebeky. Kapitola 22 pripravuje cestu pre udalosti v kapitole 24.

24. kapitola 1. Moj. začína poverením najstaršieho sluhu Abrahámom, aby išiel do Náchorovho mesta a „vzal odtiaľ nevestu“ pre Izáka. Bol uistený o Božom vedení (v. 7) a keď prišiel ku studni za mestom modlil sa, aby mu Hospodin ukázal pannu, ktorá má byť určená pre Izáka (v. 12-14). Znamenie, ktoré si sluha žiadal, je veľmi zaujímavé. Žiadal, aby mu určená panna, s ktorou bude hovoriť, ponúkla nápoj na osvieženie a nielen to, ale aby sa ponúkla, že napojí aj ťavy. Rebeka urobila presne, čo si sluha žiadal, a tak potvrdila nielen to, že je tá Hospodinom určená pre Izáka, ale že bude aj nevestou hodnou pre Izáka.

Keď sa Lában a Betuel od Izáka dozvedeli cieľ jeho cesty a dôvod jeho modlitby, uznali, že je to od Boha. Ale keď na druhý deň žiadal sluha, aby sa mohol vrátiť k svojmu pánovi, rodina ho zdržiavala (v. 55). Keďže sluha bol odhodlaný odísť, rozhodnutie ostalo na samotnej Rebeke: „Či pôjdeš s týmto

mužom?“ (v. 58). Hoci Izáka nikdy nevidela, hneď odpovedala: „Pôjdem.“ Predtým, ako sa stane Izákovou manželkou, museli byť splnené dve podmienky. Musela byť tou, ktorú vybral Hospodin (v. 14) a musí chcieť ísť. Ostatné je už známe. V skratke, Rebeka bola Bohom predzvedená pre Izáka (v. 14), dokázala sa byť hodná stať sa jeho nevestou (v. 18-20), svojím rozhodnutím potvrdila Boží výber (v. 58), stala sa Izákovou nevestou (v. 67) a Izák ju miloval. Vo verši 22:2 je prvá zmienka o láske v 1. Mojžišovej, ktorá predstavuje Otcovu lásku voči synovi. Vo verši 24:67 je druhá zmienka o láske, ktorá predstavuje Synovu lásku k svojej Neveste.

22. kapitola nám pekne vykresľuje Božiu ochotu darovať Svojho milovaného Syna, aby pre Neho zabezpečil nevestu. V 24. kapitole vidíme vyhľadanie a nájdenie nevesty, ktorá ochotne podstupuje dlhú cestu, aby sa vydala za muža, ktorého nikdy nevidela. Peter hovorí: „ktorého, keď ho aj neznáte podľa tela, milujete, a v ktorého, keď ho aj teraz nezriete, jednako veríte a tak plesáte radosťou nevysloviteľnou a oslávenou“ (1. Pet. 1:8). Kristovi bude predstavená Jeho nevesta „nemajúca škvrny alebo vrásky alebo niečoho takého, ale aby bola svätá a bezvadná“ (Efež. 5:27). Aká úžasná budúcnosť čaká tých, ktorí vo svojom živote povedali: „Pôjdem.“

Keď Rebeka urobila svoje rozhodnutie, jej rodina ju požehnala a povedala: „Naša sestro, ty buď v tisíce desať tisícov, a tvoje semä nech trvale zdedí bránu tých, ktorí by ho nenávideli“ (1. Moj. 24:60). Toto

sa bezpochyby naplní v Izraeli počas tisícročnej vlády Krista. Podľa tohto požehnania bude Izrael požehnaný plodnosťou a nadvládou. Naplnia sa tieto slová: „Hospodin ťa dá za hlavu, a nie za chvost,“ (5. Moj. 28:13). Izraelu bude daná administratívna autorita nad národmi.

Rebekino požehnanie má však aj aplikáciu pre nevestu Baránkovu. V Skutkoch 2 je predstavený začiatok doby Cirkvi. Iba v ten jeden deň uverilo tri tisíc duší a boli pridani do Cirkvi. V Skut. 4:4 už to číslo narástlo na päť tisíc. Odvtedy sa evanjelium rozšírilo do všetkých kútov zeme. Hovorí sa, že v súčasnosti je na svete viac veriacich ako kedykoľvek predtým v histórii. V Zjavení 4 a 5 vidíme náhľad udalostí v nebi, po vytrhnutí Cirkvi. V tomto kontexte si čítame o piesni štyroch živých bytostí a dvadsiatich štyroch starcov: „Hoden si vziať knihu a otvoriť jej pečate, lebo si bol zabitý a vykúpil si nás Bohu svojou krvou z každého pokolenia a z každého jazyka, ľudu a národa a učinil si nás našemu Bohu kráľmi a kňazmi, a budeme kralovať na zemi.“ (Zjav. 5:9-10). Nevieme si predstaviť, aký obrovský zástup veriacich bude predstavovať Cirkev v ten deň zjavenia.

Dovtedy „musíme cez mnohé súženia vojsť do kráľovstva Božieho“ (Skut. 14:22). Prenasledovanie a utrpenie očakáva mnohých veriacich. Zatiaľčo v západnom svete o tom vieme iba máločo, v iných častiach sveta trpia kresťania pre svoju vieru v Krista. Apoštol Pavel však píše: „terajšie kratučké ľahké nášho súženia nám pôsobí prenesmierne veľkú večnú tiaž slávy“ (2. Kor. 4:17).

V budúcom kráľovstve nebudeme mať administratívnu moc nad mestami, ako bude mať Izrael, ale budeme sedieť s Kristom na tróne (Zjav. 3:21). A čo je ešte dôležitejšie, budeme s Ním a budeme ako On, navždy. Dve

výnimočné udalosti, na ktoré nikdy nezabudneme a ktoré nám priniesli neopísateľné požehnania, sú: deň, keď zomrel Kristus za nás na kríži a deň, keď sme každý jeden z nás odpovedali: „Pôjdem.“

EVANJELIUM: POZNANIE NEPOZNANÉHO

David Williamson

Debbie držiac svoje malé dieťa na rukách, sa pozrela na mňa. Pýtal som sa jej, či verí v Boha. Odpovedala: „Modlím sa často k Bohu, ale keď skončím, čudujem sa sama sebe, komu sa to vlastne modlím? Aký je Boh? Nevieam o Ňom vôbec nič.“

Ľudia ako ona žili v prvom storočí aj v Aténach. Keď tam Pavel prišiel, stretol mnoho nábožných ľudí, ktorí Boha nepoznali. Atény boli také nábožné, že sa hovorí, že tam bolo viac bohov ako ľudí. Kdekoľvek sa Pavel pozrel, videl oltáre a modly. Jeden oltár niesol nápis: „Neznámemu bohu“ (Skut. 17:23), ten ho obzvlášť zaujal.

Smutný z ľudského popletenia a znalý evanjelia, s každým hovoril o „Ježišovi a zmŕtvychvstaní“ (v. 18). Zanedlho bol predvedený pred intelektuálnu elitu Atén, aby im zvestoval svoju správu. Tým, ktorí

nevedeli o pravom Bohu vôbec nič, hovoril Pavel tromi spôsobmi.

Boh Stvoriteľ

„Bôh, ktorý učinil svet a všetko, čo je na ňom“ (v. 24). Je všemocný, suverénny a sebestačný. Je osobný Stvoriteľ, ktorý má záujem o tých, ktorých stvoril.

Ľudia však neodpovedali Bohu, ako mali. To množstvo modiel v Aténach ukazuje, že srdcia ľudí sú ďaleko od Boha. Hľadajú plné uspokojenie a všetku svoju náklonnosť vkladajú do všeličoho, len nie do pravého Boha. Je to tak stále a je to neospravedliteľné. „Bôh tedy... teraz zvestuje ľuďom, všetkým všade, aby činili pokánie,“ (v. 30).

Boh Sudca

Boh „ustanovil deň, v ktorom bude súdiť celý svet“ (v. 31). Tí, ktorí Ho odmietli, budú mať svoj výber konečne

potvrdený - budú zavrhnutí od Boha. Prichádza spravodlivý súd.

Ale kto na ňom zasadne ako Sudca? Človek. Nie je iba sám Boh schopný súdiť svet? Áno, tento človek je Boh. „Boh podáva všetkým ľuďom vieru vzkriesiac ho z mŕtvych.“ (v. 31) Tým človekom je Ježiš Kristus. Keď bol tu na zemi, dal vedieť, že jedného dňa bude konať súd. Jeho vzkriesenie je potvrdením týchto Jeho slov.

Boh Spasiteľ

Pavlova zvesť však bola dobrá. Boh si praje, aby ho poznali a uverili v Neho všetci. Boh „chce, aby všetci ľudia boli spasení a prišli k poznaniu pravdy“ (1. Tim. 2:4). Utvoril svet tak, aby ľudia „hľadali Pána, ak by ho snád' len nejako nahmatali a našli“. On „nie je ďaleko od

niktorého z nás.“ (Skut. 17:27).

Naozaj má Boh o nás záujem? Kristus prišiel na svet „hľadať a spasiť, čo bolo zahynulo“ (Luk. 19:10). Trpel za hriechy, zniesol trest, ktorý sme si za spáchané hriechy zaslúžili my, „zmieril všetko cieľom neho urobiac pokoj skrze krv jeho kríža,“ (Kol. 1:2). Jeho úspech v splnení tejto úlohy je potvrdený Jeho vzkriesením.

Aká je naša odpoveď na naše oddelenie od Boha a na našu vinu pred Ním? „... Ježiš Kristus... dal sám seba za nás“ (Tít. 2:13-14). Pán Boh sa vysporiadal s problémom našich hriechov na kríži. Aj ty môžeš byť zmierený s Bohom dnes skrze Pána Ježiša Krista. V Aténach niektorí činili pokánie a uverili tejto zvesti. A čo ty?

POTEŠENIE PRE VERIACICH V MENIACOM SA SVETE

Roy Reynolds, Severné Írsko

„Moja pomoc je od Hospodina“ (Žalm 121:2)

Každý deň na nás zostupujú zhora nezaslúžené Božie požehnania, ako nekonečné pramene. Keď zemská pomoc končí, keď sú ľudská sila a súciti vyčerpané, sýpky Božej milosti ostávajú plné a prehojné Božie milosrdenstvo nekončí. Jeho sila sa

nikdy nestratí, Jeho vernosť sa nikdy nekláti a Jeho láska ostáva pevná a nemenná.

Ak sú všetky cesty zahatané, vždy máme neobmedzený prístup k Pánovi, aby sme mohli prosieť o pomoc, ktorú potrebujeme. On dáva Svoju milostivú

podporu zadarmo a rád! A predsa, spomeňme si, ako v ten tmavý deň na Golgote On sám prosil: „Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?! Ďaleko sú od môjho spasenia slová môjho kriku.“ (Žalm 22:2). Bol opustený Bohom uprostred týchto strašných udalostí

a hovoril: „Nevzdaluj sa odo mňa, lebo je blízke súženie, a preto, že nieto spomocníka.“ (Žalm 22:12). On nás však uistuje: „Nenechám ťa cele iste ani ťa neopustím, takže môžeme smele hovoriť: Pán mi je spomocníkom“ (Žid. 13:5,6).

„Hospodine, môj Bože, si veľmi veľký!“ (Žalm 104:1)

Jeho veľkosť sa nedá preskúmať, Jeho sila je neobmedzená, Jeho múdrosť je nevystihnuteľná a Jeho veľkosť nemá rovného. Jeho slovom boli utvorené svety a dielom Jeho prstov sú nebesia. Umne a zručne poviesil hviezdy na nič a udržuje „všetko slovom svojej moci“ (Žid. 1:3). On je večne, skutočne, osobne a tvorivo veľký.

Ako pri Mojžišovi, Pán Boh nám iba začal zjavovať zo Svojej moci (4. Moj. 3:24) a aké je to vzácné vedieť, že „Jeho láska je veľká ako Jeho moc a nepozná miery ani koniec.“ (Joseph Hart). Jeho nezmerná láska bola úplne zjavená v tom neopísateľnom dare, ktorý dal zdarma - v Jeho milovanom

a jedinom Synovi. Jeho milosť je väčšia nad všetky slová a tí, ktorí sme už spasení, sme spoznali veľkosť Jeho odpustenia v ospravedlnení a zmierení. Jeho veľkosť bude zjavená večne a nikdy sa nezmenší, navždy bude udivovať a pôsobiť chvály v Jeho vykúpených.

Ten div keď zväžím, že si svojho Syna dal, aby smrťou odňal sveta hriech: na kríž Ho viedla moja veľká vina, tam krvou zmyl ju, zbielil ako sneh

*Vždy z mojej piesne Tebe vďaka znie: Ty, svätý Boh, si lásky Boh!
vždy z mojej piesne Tebe chvála znie: Ty, veľký Boh, si slávny Boh!*

„... vo všetkých písmach je napísané o ňom“ (Luk. 24:27)

Aká úžasná téma! Svätá kniha od prvej po poslednú stranu hovorí o jedinečnej veľkosti Božieho Syna, človeka Krista Ježiša. Jeho sláva presvecuje každú stránku, On je nevyčerpatelným predmetom od Genesis až po knihu Zjavenia, je predmetom anjelského uctievania, prorockých predpovedí a jediným objektom večnej chvály.

On je jedinou nádejou pre hriešnikov, ktorí chcú byť v nebi a niet sladšieho mena v ušiach veriacich. Jeho

sláva a milosť, veľkosť a dobrota, Jeho zvrchovanosť a poslušnosť pôsobia neustálu chválu od Jeho vykúpených. Celý je prežiadúci, čistý a svätý nad predstavivosť a nekonečné potešenie pre Otcovo srdce.

Je skutočne neporovnateľný Kristus - v myšlienkach, slovách a skutkoch. Je nekonečne väčší, neopísateľne lúbezny, preto Mu bude daná prenesmierna tiaž slávy po celú večnosť.

MODLITBA HRIEŠNIKA

Brian Kember

Ak by si zomrel a postavil sa pred Boha a On by sa opýtal: „Prečo by som ťa mal pustiť do neba?“, čo by si na to odpovedal? Najčastejšou odpoveďou na túto otázku je: „Som v podstate dobrý človek.“ Alebo: „Vždy som sa snažil robiť najlepšie, ako som vedel.“ Veľa ľudí si myslí, že správnym prístupom k Bohu je poukázať na svoje dobré skutky, ako na vstupenku do neba. V Lukáša 18:9-14 rozprával Pán Ježiš príbeh, v ktorom jasne ukázal, že poukazovať na svoje dobré skutky je nesprávnym prístupom k Bohu.

V príbehu sa hovorí o dvoch mužoch, ktorí sa prišli do chrámu modliť. Prvý z nich bol farizeus. Vo svojej modlitbe hovoril, aký je dobrý v dávaní peňazí pre Boha a že sa dvakrát týždenne postí, snažil sa zapôsobiť na Boha svojimi dobrými skutkami. Tento muž to robil celkom nesprávne. Biblia hovorí: „lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil“ (Efež. 2:8-9). Naše dobré skutky nestačia a nezabezpečia nám vstup do neba.

Farizeus pokračoval a porovnával sa s inými ľuďmi. Vravel, že je rád, že nie je ako iní ľudia, ktorí sú nespravodliví, smilníci alebo ako vyberač daní, ktorí stál obďaleč. Myslel si, že keď bol lepší ako iní ľudia, musí

byť dobrý človek. Nemôžeme si robiť o sebe samých úsudok podľa toho, akí sú iní ľudia. Vždy nájdeme niekoho, kto je horší ako my, ale prirovnávame sa k nesprávnemu štandardu. Boh hovorí: „lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej“ (Rim. 3:23). Nikto nemôže vojsť do neba vďaka dobrým skutkom alebo nasledovaním vlastných štandardov, čo je dobré.

Pán Ježiš v príbehu hovorí ďalej o inom mužovi. Bol to ten vyberač daní, čo stál neďaleko farizea a spomínal ho vo svojej modlitbe. Nešiel do prostriedku synagógy, ale radšej sa skryl v kúte, pretože sa hanbil za svoj hriech. Búchal sa do hrude a vyznával sa Bohu. Hovoril: „Bože, buď milostivý mne hriešnemu!“ Prijal svoje postavenie pred Bohom ako hriešnik a jednoducho iba žiadal Boha o milosť. Vedel, že si nijako nezaslúži Božiu dobrotu, práve naopak, zaslúži si byť potrestaný za svoj hriech.

Pán Ježiš povedal, že tento vyberač daní odišiel domov spravodlivý pred Bohom, zatiaľčo farizeus nie. Záver tohto príbehu je jasný. Nebo bude plné ľudí, ktorí prijali milosť od Boha za svoje hriechy. A ako to môže človek dosiahnuť dnes? Jedine skrze dielo Pána Ježiša na kríži. Biblia hovorí: „Bôh tak dokazuje svoju lásku naproti nám, že keď sme my ešte boli hriešnikmi, Kristus zomrel za nás.“ (Rim. 5:8).

**„Hospodin trónil nad potopou“
(Žalm 29:10)**

Niekedy prídu ako tsunami do našich životov neočakávané problémy a hrozí, že nás zaplavia a zahubia. Sila búrky, hnev vln a besnenie mora prinášajú strach a úžas. Pod ich náporom sa cítime bezmocní a myslíme si, že nás nával problémov zmetie so sebou.

Pozrime sa do tmy a ako učenici, keď sa plavili na Tiberiadskom mori, pohliadnime na nášho Spasiteľa, Pána vetra i vln, ktorý kráča po rozbúrených vlnách v dokonalej a úplnej moci nad všetkými našimi obavami. Vlny môžu vytrvalo narážať, ale On nedovolí, aby sa naša loďka potopila.

Bude s nami každý deň, celú cestu, až pokým nakoniec bezpečne pristaneme v prístave večného odpočínutia, kde ani vlnka nerozčerí pokojnú hladinu nebeského brehu.

[www.slovo pravdy .com](http://www.slovopravdy.com)

ISSN 1451-1991